

Притчата за блудния син

Никола Димитров

Притчата за блудния син

Бих искал да разгледам тази притча, като след всеки стих поставям моите много кратки размишления в скоби, с цел да разкрием сърцето на Отец. Притчата се намира в Лука 15:11-32

Каза още: Някой си човек имаше двама сина. (Бог има много синове и всички сме различни).

И по-младият от тях (тоест, по-незрелият, по-несъвършеният, по-светският) каза на баща си: „Татко, дай ми дела, който ми се пада от имота“ (този син представлява вярващите, които се молят само за себе си, себично). И той им раздели имота. (Когато някой иска да бъде далеч от Бога, Бог се съобразява).

И не след много дни по-младият син си събра всичко и отиде в далечна страна (друго измерение, далеч от Бога), и там разпиля имота си с разпуснатия си живот. (Делата му не се забавиха. Когато сме далеч от Бога, какво ни остава освен да водим разпуснат живот)?

И като изхарчи всичко (човекът далеч от Бога затъва повече и повече в греха), настана голям глад в онази страна (в местата извън Бог има липси, глад, трудности, проблеми) и той изпадна в лишение.

И отиде да се представи на един от гражданите на онази страна, който го прати на полетата си да пасе свине. (Свинете са символ на демони. Животът на такъв човек продължава да деградира).

И желаше да се насити с рошковите, от които ядяха свинете; но никой не му даваше. (Той стана роб на системата, отиде да проси, да се моли на други хора, да търси опции. Роб на финансите. Роб на емоциите. Роб на страстите.)

А като дойде на себе си (разкаяние, обръщане, завъртане, осъзнаване), каза: „Колко наемници на баща ми имат излишък от хляб, а пък аз умирам от глад! Ще стана да отида при баща си и ще му кажа: „Татко, съгреших против небето и пред тебе; не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си.““ (Това беше добра стратегия. Той измисли, хитър план, за да се хвърли в милостта на Отец. Той знаеше, че е недостоен и че не

заслужава вниманието на своя баща. Беше готов да се унижи и да проси. Колко често и ние го правим – молитви от вина и гузна съвест?)

И стана и отиде при баща си. А когато беше още далеч, баща му го видя, смили се (състрадание, любов) и като се завтече, хвърли се на врата му и го целуваше. (Това е Бог Отец! Представете си Го. Няма вина, няма нужда от гузност, няма омраза, няма: „Аз казах ли ти?“, няма: „Покай се веднага“, няма: „Ще трябва да изтърпиш наказанието си, преди да те приема“ – има любов, състрадание, затичване, силна прегръдка и целувки).

А синът му каза: „Татко, съгреших против небето и пред тебе; не съм вече достоен да се наричам твой син.“ (Той още беше гузен, недостоен, унижен. Много пъти и ние се молим така: „Господииии, смили се за мен, Таткоoooo, моля Ти Се, Господииии.“ Ние просто прожектираме своите си слабости и си мислим, че сме много духовни, като го правим.)

*Но (Обичам тази дума в Библията: синът може да си мисли всичко, да се чувства по всякакъв начин, **но** Отец **не** е такъв) бащата каза на слугите си: „Бързо изнесете най-хубавата*

премяна и го облечете, и сложете пръстен на ръката му и обувки на краката му; (бързо; най-хубавата; пръстен, обувки - Отец веднага го върна в статута му. „Ама, Господи, той е грешник? Ама, Господи, той е блудник? Ама, Господи, той е прахосник?“ Докараха блудницата, хваната в акта на прелюбодейството. „Да я убием“, казаха всички, но Господ казва: „Който от вас е безгрешен, нека той пръв да хвърли камъка... Осъди ли те някой? Не? И Аз не те осъждам. “ Това е нашият Бог).

докарайте угоеното теле и го заколете, и нека ядем и се веселим; (Какво? Сериозно? Да, такъв е нашият Отец.)

защото този мой син беше мъртъв и оживя, изгубен беше и се намери. (Това е което Отец го интересува). И започнаха да се веселят.

Образът на Отец

Това е Отец. Ние се отделяме от Него в сърцето си, ние дори в молитвите си Му казваме: „Господи, не мога чак толкова да се посветя. Аз съм светски човек, дай ми да се наслаждавам на живота, пази ме, да съм жив

и здрав и толкоз.“ Хабим си имота по разгулен живот, вършим грехове, изневеряваме, прахосваме, мъчим се като роби, нищо не ни задоволява, отдалечаваме се от Бога с всеки изминал момент и един ден се *осъзнаваме*. Почваме да плачем, да се разкайваме, да се чувстваме виновни, ужасно, гузни и тогава чуваме стъпки. Поглеждаме и виждаме, че някой *тича* към нас. Кой е това? **Отец!** Той ни приближава и се *хвърля* на врата ни, започва да ни целува.

Ние се стъписваме и казваме: „Ама, Господи, аз съм грешен. Аз съм грешна. Недей така. Чакай да Ти се покаям.“

Бог, Който вече е видял в сърцето ни, че сме се осъзнали, казва: „Ела тука, дете Мое. Ето ти бързо специална дреха, която показва, че си Мой син/дъщеря, ето ти обувки, ето ти пръстен на власт, ела сега да се веселим!!!“

Исус отива при Петър и Петър веднага усеща вина и казва: „*Отиди Си от мене Господи, защото съм грешен.*“ И какво като си грешен, Петре? Бог не се страхува от греха ти. Бог те обича. Исус му отговаря: „Не се безпокой, от днес нататък ще ловиш хора за Мене. Имам призив за тебе. Имам съдба за тебе. Имам

живот за тебе. Имам изцеление за тебе. Имам спасение за тебе. Имам цел за тебе.“

Но, историята не свършва до тук:

А по-старият му син беше на нивата; и като си идваше и се приближи до къщата, чу песни и игри. И повика един от слугите и попита какво е това. А той му каза: Брат ти си дойде; и баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав.

И той се разсърди и не искаше да влезе (братът на този човек се върна, баща му го прие, а той се сърди като малко дете) *и баща му излезе и го молеше.* (Представяте ли си? Схващате ли за какво става дума? Това е нашият Отец. Без значение какъв е синът - единият го напусна и пропиля всичко - Отец реагира с любов; другият беше до Него през цялото време но мразеше брат си, сърдеше се - Отец отново реагира с любов).

А той отговори на баща си: „Ето, толкова години ти работя и никога не съм престъпил една твоя заповед; но на мене никога дори яре не си дал, за да се повеселя с приятелите си“ (Брей! Доста себеправеден човек – не бил бъркал никога).

а щом си дойде този твой син, който прахоса имота ти с блудниците, за него си заклал угоеното теле. (Обвинения. Като фарисейнът за бирника: „Господи, благодаря Ти, че не съм като този грешник. Аз постя, аз се моля, аз давам.“ Този е същият: „Господи, Ти не си ми дал нищо, макар аз да Ти служа, да ходя на църква, да се моля, да постя, да давам, а Ти?“ ... Какво бихте направили вие, ако бяхте на мястото на Отец? Може би бихте отговорили: „Кой, Аз ли не съм ти дал нищо, неблагодарник такъв? Храня те, поя те, изучих те, покрив имаш, какво още искаш?“ Нали? Не и Отец)!

А той му каза: „Синко, ти си винаги с мен и всичко мое е твое. (Ако това не е любов, не знам какво е) Но подобаваше да се развеселим и да се зарадваме; защото този твой брат беше мъртъв и оживя, и изгубен беше и се намери. (Толкова нежен, толкова смирен. Това е Отец на Вселената. Ние си мислим, че с гнева Си Той можеше да го затрие. Много „пророци“ пророкуват гняв поради греха. Отново казвам, такива нищичко не разбират за Отец. Ама нищичко. Исус дойде да спаси света, а не да го погуби!)

Това е нашият Отец. Той чака Своя блуден син с години и когато той се обърна, макар и гузен,

Отец се затича, Отец се хвърли на врата му, Отец го целуваше, Отец го възстанови веднага, дори не изчака покаянието му, Отец говори нежно на религиозния Си син, като му каза: „Синко, не подобаваше ли...? Защо така реагираш? Защо искаш да съм гневен на брат ти? Той се върна жив и здрав, не подобаваше ли да се зарадвам? Не подобаваше ли? Не е ли правилно? Защо се сърдиш? Защо си ядосан? Това е твоят брат.“)

Това е викът на Отец към църквата: „Защо се сърдите на братята и сестрите си? Защо се гневите, когато Аз ги благославям и възстановявам? Не подобава ли, когато Мое дете се осъзнае, Аз да го обгърна с Моята любов, а не с Моя съд? Не е ли Моето Слово пълно с Моята любов? Не го ли виждате навсякъде? Не искате ли възстановяване? Не искате ли да порастнете в Моята любов?“

Как ще отговорите на този вик?

Бог да ви благослови!